No. 2249 Zaterdag 12 Februari 1927. 45ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: Pastorie Otrabanda
Administratie: St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f.0.50; voor elken regel meer 10 cts.

Volkshuisvesting.

Zoowel uit het oogpunt der volkshygiene als der volksmoraliteit is de kwestie der volkshuisvesting er eene van overwegend belang.

Heel wat ziekten, maar ook heel wat misdaden komen op rekening van slechte woningtoestanden.

„Homeless men are reckless" zeide de groote sociale Kardinaal Manning eens.

En Mr. Tepe schreef in 1913 de volgende woorden:

„Het is, o zoo gemakkelijk, in de eigen behaaglijke binnenkamer te filosofeeren over de maatschappelijke ondeugden van de lagere volksklasse, maar wijzer zou het zijn — en, dat is waar, een weinig meer moeite kost het — de eigenlijke en diepste oorzaken dier ondeugden op te sporen.

„En dan, bij een ernstig onderzoek naar die oorzaken, belandt de zoekende geest telkens en telkens weer bij de gebrekkige woning, als de eigenlijke bron van zoo menig maatschappelijk euvel.

„Het zij onmiddelijk toegegeven, dat ook in de armzaligste woning persoonlijke en maatschappelijke deugden tot hoogen bloei kunnen komen en menigmaal inderdaad komen, maar eveneens moet worden erkend, dat deze bloei van deugden in de meest ongunstige materieele omstandigheden eene heldhaftigheid en karaktergrootheid onderstelt, waarmede de gemiddelde mensch niet bedeeld is.

„Gezien de zwakheid en kleinmoedigheid van den „Durchschnittsmensch" in een zekere mate van stoffelijke welvaart voor het menschelijk geslacht derhalve even onontbeerlijk als een goede samenstelling van den grond voor de plantenwereld. Een eerste voorwaarde van stoffelijke welvaart voor den mensch is de woning, die aan redelijke eischen voldoet."

Dit is het beginsel, reeds in de middeleeuwen door Thomas van Aquinen verkondigd, en dat gedurende al de latere eeuwen en ook nu nog de grondslag vormt van alle sociale bemoeiing, zoowel van de zijde van den Staat als van particuliere vereenigingen.

Onder den invloed van en zich inspireerende op dit beginsel heeft men gedurende de laatste tientallen van jaren allerwege een geheel bizondere aandacht aan dit vraagstuk geschonken, en heeft men „Woningwetten" gemaakt, ter verbetering van de volkshuisvesting, d. w. z. niet alleen om het tekort aan goede woningen door woningbouw, met steun van Rijk en gemeente, uit den weg te ruimen, maar ook om de bestaande woningen te verbeteren, ze desnoods door andere te vervangen, en ze zoo aan alle redelijk te stellen eischen te laten voldoen.

Veel is er ten gevolge van de „Woningwetten" in de goede richting tot stand gekomen, en nog steeds gaat men door.

Curaçao vertoont ook op dit terrein wederom een allertreurigste achterlijkheid. Wat hier in die richting van Bestuurswege is gedaan, is wederom nihil.

De reeds meermalen aangehaalde schrijver in het „Koloniaal Weekblad" slaat spijkers met koppen als hij zegt:

„Wel worden onder den invloed der toenemende welvaart veel nieuwe huisjes gebouwd (het verlangen naar een eigen woning is een weldadig aandoend verschijnsel onder de Curaçaosche inboorlingen), maar het betreft hier vooralsnog hoofdzakelijk de ambachtslieden, kleine neringdoenden, autobestuurders, varensgezellen etc. die hunne spaarpenningen in een huisje beleggen.

Van bouw- en woningtoezicht op Curaçao van overheidswege, is feitelijk geen sprake, wat buitengewoon te betreuren is, nu de bevolking allerwege aan het bouwen is getogen.

In menig ander land, waar de volkshuisvesting de aandacht heeft der Overheid, en voor dat doel groote sommen beschikbaar worden gesteld uit de openbare middelen, zou men jaloersch kunnen zijn op Curaçao, waar de bevolking zelf de handen aan het werk wil slaan om zich betere woningen te verschaffen, en daaraan haar spaarpenningen wil besteden.

Aan deze neiging der Curaçaosche bevolking leiding te geven werd echter tot nu toe verzuimd en er had reeds zooveel in dien zin kunnen worden gedaan. (Cursiveering A. d. C.)

„Wanneer door het Gouvernement, of door een particuliere organinisatie met steun en onder toezicht van het Gouvernement het bouwen van nieuwe volkswoningen geconcenteerd ware op een bepaald kwartier, dan had veel goeds kunnen worden tot stand gebracht door de keuze van een terrein, dat mogelijkheden bood op het gebied van watervoorziening, rioleering, verlichting, waschgelegenheid, brandweer, politie-toezicht, onderwijs en geestelijke verzorging."

Tot zoover de schrijver.

Als men in dezen eens een lesje had willen nemen aan het Moederland, dan zou de toestand thans niet zoo critiek zijn; dan zou het nu niet voorkomen, dat velen noodgedwongen in een naar verhouding van hun inkomen, veel te dure woning moeten huizen; dat vele anderen in krotten moeten huizen. die allesbehalve bevorderlijk zijn voor de volksgezondheid en voor de zedelijkheid van het volk; - dan zou het thans ook niet voorkomen, dat door het gebrek aan passende woningen de huurprijzen zoo schrikbarend omhoog gedreven worden, dat zij alle grenzen van billijkheid te buiten gaan.

Millioenen en millioenen zijn er uitgegeven, om den woningnood die reeds vóór 1914 bestond, en in de oorlogsjaren aanmerkelijk is toegenomen, te bestrijden. Bij de behandeling van de Staatsbegrooting voor het jaar '25 deelde Minister Aalberse mede, dat er in de jaren 1920, 1921, 1922 en 1923 ruim 150.000 woningen zijn geproduceerd.

Dat heeft millioenen gekost aan rijkssubsidie en voorschotten. Maar die millioenen zijn niet weggeworpen, integendeel hebben zij ruim hun rente opgebracht, zij het niet in materieelen zin, dan toch zeker door verbetering van den gezondheidstoestand en verhooging van het zedelijk peil der arbeidersbevolking.

Men was ervan overtuigd, dat alleen door middel van Rijks- of gemeentecredieten, hetzij dan onder welken vorm ook, een oplossing van het woningvraagstuk te verwachten was.

En dat men heden ten dage deze meening nog is toegedaan, bleek op het verleden jaar te Amsterdam gehouden woningcongres, waar de inleider, de heer H. C. Nijkamp de stelling verdedigde, dat uit de beschikbare gegevens bleek, dat de bouw van arbeiderswoningen door de particuliere bouwnijverheid, zonder steun (van Rijk of Gemeente) verre ten achter blijft bij de behoefte.

Zoodat hij kon zeggen, dat de voorziening in de behoefte aan goedkoope woningen aan Rijk en Gemeente in de naaste toekomst nog belangrijke offers zou kosten.

Geheel in dezelfde lijn bewogen zich de woningdebatten, laatstelijk in de Tweede Kamer gehouden, bij de behandeling van het deel der Arbeidsbegrooting, betrekking hebbende op de volkshuisvesting.

Daarbij kwam vooral de vraag naar voren, of en in hoeverre de particuliere bouwnijverheid in Nederland voorziet in de behoefte aan arbeiderswoningen,-en de daaruit voortvloeiende taak der overheid.

De beantwoording dezer vraag werd door den Minister opgenomen als uitgangspunt zijner woningpolitiek.

De heeren Engels, van den Bergh e. a. bestreden de meening van den Minister, die bovengenoemde vraag bevestigend beantwoordde,-zoodat ten slotte de Minister de verklaring aflegde, dat voortaan door de Regeering aan de finantieele paragrafen van de woningwet een ruimere toepassing zou worden gegeven, dan in de laatste jaren het geval is geweest. De Regeering heeft zich bereid verklaard, voorschotten en eventueel bijdragen te geven, overal, waar de particuliere bouwnijverheid niet voldoende in de behoefte aan arbeiderswoningen voorziet. Daarmede verviel van zelf de beperking der voorschotverleening tot ten hoogste 12 millioen per jaar.

Zoo neemt de Regeering in het Moederland haar taak op. Een volgende maal over Curaçao.

De moderne dansen.

Een vernietigend oordeel van H. Borel.

Henri Borel schrijft in het „Haagsch Maandblad" over de moderne dansen. Wij nemen uit de vernietigende critiek eenige passages over.

„Het moet nu eindelijk maar eens ronduit gezegd worden: de moderne dansen: Foxtrott, Boston, One Step, Two step, de diverse Blue's, Shimmy's en Charlestons zijn in de grond perverse bewegingen; al dat heenschuifelen en knikken en bibberen en draaien en quasi-gracieus, quasi-elegant likkebaarden en knoeien en wringen gaat naar verboden daad toe. Men mag het ontkennen en verbloemen en het verontwaardigd van zich afwijzen, maar er helpt geen lieve moeder aan, het is zoo. Niet alleen de bewegingen van den dans zelven, maar zoo mogelijk in nóg sterkere mate, de muziek er bij, spreken het onmiskenbaar duidelijk uit.

Ik wil hier niet, generaliseerend, mede zeggen, dat ieder meisje, iedere vrouw het zich onder het dansen bewust is — ware het zoo, dan zou menige danseuse er zich verschrikt aan onttrekken — maar het gevaarlijke ligt hier juist in het onmerkbare, heimelijke, en het effect is hetzelfde. In elke moderne danszaal, welke ook, heerscht voor den niet-kudde-mensch aanvoelbaar, maar verkapt quasi-fatsoenlijk, door de „society" hypocriet genegeerd, listig gecamoufleerd, en omdat de kudde haar gezamenlijk ondergaat als heel gewoon en behoorlijk aangenomen: de wulpsche atmosfeer, te gevaarlijk omdat ze niet openlijk is en zich niet geeft voor wat ze is.

De verontschuldigende praatjes van „behoorlijk" en „netjes" dansen dezer heimelijk wellustige, geraffineerd en pervers sensueele dansbewegingen, zóó dat „niemand er aanstoot aan neemt" zijn larie-farie. Men kán deze dansen onmogelijk „fatsoenlijk" dansen, al trekt men er nóg zoo'n quasi-fatsoenlijk gezicht bij en houdt men zich nóg zoo in. De manier waarop het dansende paar elkaar omvat houdt, is al uit den schijnheiligen Booze. Kijk maar eens met open oogen op welke manier het mannen- en het vrouwenlichaam tegen elkaar aangevlijd zijn, en hoe zij onvermijdelijk op de bewegingen reageeren, en laat u dan verder maar niets wijsmaken.

Hier is geen, zelfs geen allervaagst spoor meer te herkennen van de chevalereske hoffelijkheid, bij vroegere dansen door cavalier aan danseuse betoond, hier is niets meer bij van den gracieuzen eerbied, de hoofsche courtoisie van den ridder voor zijn dame, hier is enkel intimiteit tusschen man en vrouw. De danseuse bij Shimmy of Charleston is niet meer de dame van haar cavalier, maar tijdelijk de vrouw van haar danseur, en het geheele karakter van den modernen dans is, au fond, een hoe langer hoe meer opwindende benadering, enerveerend en uiterst schadelijk. Medici, en vooral de psychiaters onder hen, en de gynaekologen niet te vergeten. zouden, zoo het hun gevraagd werd, ontstellende, en werkelijk een rilling door het land zendende onthullingen kunnen doen over de funeste gevolgen, vooral bij jonge meisjes, van deze in de balzaal tot het uiterste geprikkelde fysische verlangens en nooden. Ik kan niet afdoende het schandelijke en schadelijke van moderne dansen op hysterisch-opwindende muziek doen uitkomen, zonder ook van dit diep betreurenswaardige gevolg te gewagen."

„Kijk, daar zitten in een groote zaal een aantal dames en heeren bij elkaar, die men zoo op het eerste gezicht voor normale, beschaafde, intellectueele menschen zou houden, van zekere „standing" en waardigheid zelfs.

Opeens klinkt een barbaarsche, zenuwachtig-rythmische muziek op, met snerpende gillen als van hysterische vrouwen die geknepen worden er tusschen, en schorre dierengeluiden, en gemiauw van katten, en gehoest van zeehonden. Weg is opeens de beschaving, wèg de wellevendheid, het fatsoen en de goede manieren. Mannen, die thans geen gentlemen meer zijn, omklemmen vrouwen, die alle aanspraak op het ladyschap verloren hebben door de manier waarop zij zich tegen die mannen aandrukken, en deze paren beginnen allerlei bewegingen samen uit te voeren, waarvan de oorsprong bij zich tot erotischen waanzin opwindende barbaarsche negerstammen ligt, en waarin brute oer-instincten der beide seksen zich trachten uit te vieren. Mij dunkt, een zoon die zijn moeder zóó ziet dansen, kan moeilijk kinderlijken eerbied meer voor haar blijven behouden, een jonge man, die zijn verloofde zóó bijna de vrouw van een ander ziet zijn, zonder te protesteeren, kan haar moeilijk ooit aangebeden hebben in veneratie."

Tenslotte zegt Borel:

„Laat u, ik herhaal het nog eens met nadruk, niets wijsmaken over het „onschuldig genoegen" in de moderne Dancings, en loop er niet in, als een — mogelijk volkomen ter goeder trouw dit denkende — dans „professor" u komt vertellen, dat er in de Shimmy's en Charleston's zooals hij ze onderwijst, absoluut niets kwaads steekt, en ze volkomen decent en correct, zonder de minste aanstootelijkheid, gedanst kunnen worden. Zijn Hooggeleerde kan dit „de bonne foi" zelf gelooven, maar dit verandert niets in het effect dat ze op de dansenden, vooral als het jonge, nog onbedorven menschen zijn, op den duur moeten uitoefenen. Bewegingen, die van zich bruut-sensueel opwindende negers afkomstig zijn, al worden ze onder Westerschen invloed schijnbaar gewijzigd, deugen niet voor beschaafde menschen. De bibberende beentjes van de Charleston zijn volstrekt niet alleen maar potsierlijk, maar oorspronkelijk gemeen convulsief, al heeft men daar zoo geen erg in. En de Neger-Revue Black People die, wel te verstaan, nog niet eens de negerdansen in hun oer-oorspronkelijken vorm te zien gaf, heeft duidelijk genoeg aangetoond, op welke zoowel caricatuur-groteske als ordinair-onbehoorlijke wijze deze ruige, rauwe rythmen op het menschdier dat in ons is inwerken.

Een Menuet van Mozart, een Gavotte van Bach, een Walzer van Straus en .... een Jazz-Band-cacophonie! Zij verhouden zich als de dansen van eertijds tot de moderne bibber- en schokdansen. Zoo lang de dansende kudde niet uitgeziekt is, zal zij het enorme verschil niet beseffen, en vermoedelijk de weinige enkelingen, die er op wijzen, zelf van ontaarding, verwording en dergelijke verschijnselen beschuldigen. De kudde noemt van oudsher af slecht en kwaaddenkend wie van haar afwijkt en aan durft randen wat zij als kudde bedrijft. Het gemeene zelf is is voor haar niet gemeen, maar wél het openlijk aantoonen er van.

Laten wij echter hopen dat eenmaal, zooals bij alle epidemieën het geval wordt, de menschheid van deze dansmanie zal genezen zijn, en dat een latere generatie er met afschuw en medelijden van zal spreken."

Het nieuwe kapitalisme.

Stelsels zonder Christendom.

Krassin, de Russische gezant in Londen, is overleden.

Hij heeft nagelaten een vermogen van 35 millioen gulden.

Geheel dit vermogen was gedeponeerd bij Europeesche banken.

Vrouw en dochters zijn de eenige erfgenamen.

Aldus de korte inhoud van een krantenbericht.

Bij het lezen wrijft men zich de oogen uit.

Ja, het staat er.

Wat zijn die zinnen, een voor een, brutaal!

Krassin, voorheen ingenieur bij een groote electriciteitsmaatschappij te Berlijn, thans 35 maal millionnair!

Als ingenieur kan hij dit natuurlijk niet hebben verdiend.

Hij moet zoo rijk geworden zijn in dienst van de communisten.

In nauwelijk 10 jaren tijds.

Zoo snel kan zulk vermogen zelfs niet bijeen gehaald worden onder het meest ontwikkelde kapitalistische systeem.

Krassin slaagde erin onder het communisme, onder eene practische toepassing van het stelsel van Marx.

Men wrijft zich de oogen uit.

Dus het gevolg is, dat zich uit het Communisme een nieuw kapitalisme ontwikkelt, veel erger nog dan het kapitalisme, geboren uit het liberalisme?

Het geval-Krassin staat immers niet alleen. Van vele machthebbers in 't tegenwoordige Rusland werd bekend, dat zij, zooals het in kapitalistischen term luidt, „goede zaken maken"!

Krassin, zoo luidt verder het bericht, deponeerde zijn geld uitsluitend bij Europeesche banken.

Ook dit geeft te denken.

Krassin, een der grootste onder de leiders van het tegenwoordige Rusland, vertrouwde dus het communistische stelsel niet.

Hij deed alle moeiten, om anderen voor dit stelsel te winnen, om duizenden arbeiders ervoor in bewondering te doen staan, om het te verheerlijken als ware het de sleutel van een paradijs, maar intusschen was er in zijn hart een andere overtuiging.

Hij vertrouwde de Russische instellingen zoo weinig, dat hij „eigen geld" liever bij anderen deponeerde. Zijn „eigen geld"!...

Rusland heeft behoefte aan geld. Het mist kapitaal, om voor zijne arbeiders goed loonende werkgelegenheid te verschaffen.

De Russische arbeiders werken nog altijd voor hongerloonen, omdat er 't vlottende kapitaal niet is, waarmede de bedrijven in gang kunnen gehou-

den worden, uitgebreid en technisch verbeterd.

Maar Krassin nam liever op eigen risico geen aandeel in de Russische ondernemingen.

Hij bracht zijn vermogen naar de Europeesche banken en had dus, waar het de zekerheid van zijn „eigen geld" betrof, liever te doen met het oude kapitalistische stelsel.

Maar die man zal althans iets voor de arbeiders van zijn land hebben gevoeld. zoo zou men zeggen.

Ook dit niet.

Dan had hij reeds op de eerste plaats „zijn geld" anders moeten beleggen.

Maar zeker had hij dan toch van die 35 millioen er wel een paar tientallen kunnen vermaken aan Russische arbeidsinstellingen, aan de Russische arbeidersbeweging of aan stichtingen die helpend of steunend optreden, waar nooden worden geleden.

Niets van dit alles.

De volle 35 millioen waarvan eenige duizenden arbeidersgezinnen royaal zouden kunnen bestaan, werden bestemd voor vrouw en dochters, die dus als millionairs kunnen gaan leven.

De eerste indruk van dit alles, is een indruk van verbazing. Dieper nadenkend zal men het verschijnsel echter begrijpen.

De maatschappij wordt niet beter door een ander systeem van voortbrenging, door een ander stelsel van regeeren.

De maatschappij is niet als een blokkendoos, waarmede het kind wonderbare kasteelen en kathedralen kan bouwen met pasklaar materiaal.

De maatschappij is een vereeniging van menschen, die ieder een eigen persoonlijkheid bezitten, goede en slechte menschen, die naar vaste wetten moeten worden geleid, om ze te brengen tot eene gelukkige samenleving.

Deze wetten of beginselen zitten in het modeine communisme niet. Wél heeft dit communisme tot leuze: „allen voor één en één voor allen", maar het mist die innerlijke kracht om die leuze bij een zondig menschdom tot verwezenlijking te brengen.

Dit kan alleen het christendom, zooals door alle eeuwen heen bewezen is en nog dagelijks bewezen wordt.

Het Christendom kweekt de menschen, die de offervaardigheid van „al het mijne is het uwe" in toepassing brengen, terwijl buiten het christendom het eigendomsrecht ontaardt in de praktijk van „al het uwe is het mijne."

Wil men een maatschappij socialiseeren, dan moet begonnen worden bij de socialisatie van den mensch. Echt sociale menschen kweekt alléén het ware christendom.

Vlkskr.

Avondreceptie ten Gouvernementshuize.

Ter eere van het bezoek aan Curaçao van H. M. "Cairo" zullen de Gouverneur van Curaçao en Mevrouw Brantjes-Schretlen op Zaterdag 26 Februari a. s. te 9 uur een avondreceptie houden, waarbij tevens gelegenheid gegeven wordt tot dansen.

Dames en Heeren, die deze ontvangavond wenschen bij te wonen, worden verzocht hunne namen te (doen) plaatsen op de lijsten, welke 21 en 22 Februari van 8 uur voormiddags tot 1 uur namiddags ter teekening gereed liggen ten Gouvernementshuize.

Berichten uit de Kolonie.

Koloniale Raad.

Zitting Maandag 7 Feb. 1927.

De Voorzitter doet mededeeling van een kennisgeving van den Gouverneur, dat de Heer JOSSY COHEN HENRIQUEZ door H. M. de Koningin tot lid van de Kolonialen Raad is benoemd en den vereischten eed heeft afgelegd. De Voorzitter wenscht den Heer HENRIQUEZ die ter vergadering aanwezig is, namens den Raad geluk met de benoeming, waarop de Heer HENRIQUEZ het woord vraagt en voor den tot hem gerichten welkomstgroet bedankt.

Het ontwerp duurtetoeslag aan hoofdambtenaren, Apost. Vic. en R. K. geestelijken van den 2n. rang wordt zonder hoofdelijke stemming of gedachtewisseling aangenomen.

Doop van het Koningin Wilhelmina Dok.

Op Donderdag, 3 Februari j.l., is het „Koningin Wilhelmina" Dok van de Curaçaosche Scheepvaart Maatschappij gedoopt. Deze plechtigheid geschiedde door Mevrouw J. A. S. M. BRANTJES-SCHRETLEN, die met eenige welgekozen woorden de Directie van de Curaçaosche Scheepvaart Maatschappij voor deze eer dankte.

Mevrouw Brantjes wees er o. a. op dat de doop van het dok door verschillende omstandigheden telkens was uitgesteld en hoopte voorts dat het dok zijn Koninklijken naam met eere zou dragen.

Nadat de doop had plaats gehad, dankte de Heer H. J. Ansingh, Directeur van de Curaçaosche Scheepvaart Maatschappij, in de eerste plaats H. M. De Koningin voor de toestemming zoo welwillend verleend om Haren naam aan dit dok te verbinden en voorts Mevrouw Brantjes voor de eer, het dok te willen doopen.

Spreker uitte zijne groote erkentelijkheid jegens den Gouverneur van Curaçao, die onmiddellijk het plan tot oprichting van het dok met entousiasme had begroet, toen spreker dit aan Zijne Excellentie mededeelde en die daarop in alle opzichten zijne volle medewerking heeft verleend om het plan te doen slagen.

De Heer Ansingh wees er op, dat dit dok een product is van Hollandsche nijverheid en bracht hulde aan de Rotterdamsche Droogdok Maatschappij, die hare opdracht zoo voortreffelijk heeft vervuld.

De aanleiding tot de aanschaffing van het dok was de verhoogde productie van de Venezolaansche olieterreinen, die een hoogere vervoercapaciteit van de vloot vereischte. Vroeger gingen de schepen van de Curaçaosche Scheepvaart Mij. naar Puerto Cabello, Trinidad en andere havens om gedokt te worden en verloren daardoor veel kostbaren tijd door het heen en weer varen.

Aanvankelijk lag het in de bedoeling, het dok ook voor schepen van andere Maatschappijen ter beschikking te stellen, doch het is reeds gebleken dat dit, door de uitbreiding van de C. S. M. vloot, wel onmogelijk zal zijn, vooral waar in Augustus/September 1927 nog 3 nieuwe schepen verwacht worden.

De vervoer-capaciteit van de vloot zal dan opgevoerd kunnen worden tot circa 420.000 ton per maand.

Spreker sprak ten slotte zijne waardeering uit jegens de employé's en de werklieden die aan den bouw en de montage van het dok hebben medegewerkt.

De Heer Heyblom, vertegenwoordiger van de Rotterdamsche Droogdok Maatschappij, sprak zijne erkentelijkheid uit voor de aangename samenwerking hier op Curaçao ondervonden.

Hiermede was de plechtigheid afgeloopen, waarna de aanwezigen zich vereenigden aan een gezellige lunch aan boord van de „Marsella", welk schip zich in het dok bevond. Behalve de Gouverneur en Mevrouw Brantjes waren aanwezig de Heer Ansingh en eenige hoofd-employé's van de Curaçaosche Scheepvaart Maatschappij en Curaçaosche Petroleum Industrie Maatschappij, met hunne dames.

Voetbalwedstrijd.

Bill-Brauerei beker.

Morgen 4.30 n.m. R. K. V. V. Jong-Holland—Volbarding.

Deze wedstrijd is een der belangrijkste in de eerste helft.

Er heerscht veel enthusiasme.

Muziekuitvoering!

's Avonds van 7½ tot 9 uur, vóór het Gouvernementsgebouw 13 Februari 1927.

PROGRAMMA.

1.	Postmarsch	J. Oomes.
2.	Houw en Trouw, Pas-redoublé,	M. J. H. Kessels.
3.	Fantaisie,	J. H. Stenz.
4.	Treno Elettrico,	G. B. Trevisano.
5.	Firenze, Marcia Militare,	L. O. Ricci.
6.	March des Petits Tambours,	J. Morks.
7.	Salut au Rhin, Polonaise,	Fr. Ercke.
8.	Sobre las Olas, Valse,	Juv. Rosas.
9.	Homme contre Homme	J. Knegtel.
10.	Wilhelms van Nassauwe.	

SCHERPENHEUVEL.

Dr. Versluys.

Naar wij vernemen wordt Dr. V[illegible] SLUYS, door de regeering van het M[illegible] derland belast met het onderzoek [illegible] de mogelijkheid eener watervoor[illegible] ning voor Willemstad, hier Woens[illegible] a.s. met het S.S. „*Oranje Nassau*" [illegible] wacht. Wij heeten den doctor [illegible] kom, en hopen dat zijn onder[illegible] gunstige resultaten moge oplever[illegible]

Curaçaosche Begrooting 1927.

25 Januari heeft de ministerraad [illegible] wetsontwerp ter vaststelling van [illegible] Curaçaosche Begrooting voor [illegible] dienstjaar 1927 goedgekeurd.

Op de Begrooting komt ook vo[illegible] de post van ruim fl. 200.000 vo[illegible] den bouw van 25 politiewoning[illegible] die verleden jaar door den Kolon[illegible] len Raad is afgevoerd.

Chef van Haven- en Loodsdienst

Door het Ministerie is aangewe[illegible] om als Chef v. d. Haven-en Loodsdien[illegible] hier op te treden de heer ESCH[illegible] scheepsbouwkundig ingenieur. De he[illegible] Escher is gewezen stuurman van [illegible] koopvaardij en thans werkzaam [illegible] den havendienst te Rotterdam, [illegible] zich van het havenbedrijf volledig [illegible] de hoogte te stellen.

De heer Escher zal 8 April uit Ho[illegible] land naar hier vertrekken.

Havenwerken aan Waaigat en Handelskade.

Met de groote kadenwerken aan h[illegible] Waaigat en de Handelskade, die a[illegible] hun voltooiing zeker den goeden na[illegible] en het aspect van onze haven zu[illegible] verhoogen, is dezer dagen een beg[illegible] gemaakt. Zooals men weet, zullen [illegible] betonwerken aan kade en brug ov[illegible] het Waaigat, als mede aan de Hande[illegible] kade, worden uitgevoerd door [illegible] Betonmaatschappij Christiána en Nie[illegible] sen, dezelfde die voor rekening [illegible] de Kon. West-Indische Maildienst [illegible] kaden bouwt aan de Westwerf.

Volgens het contract, door het Be[illegible] stuur. met genoemde Maatschappij a[illegible] gegaan, moet het werk een aan[illegible] vang gemaakt worden voor 15 Febru[illegible] ri van dit jaar.

Binnen den tijd van 11 maand[illegible] moeten de brug, ophaalbrug, het [illegible] deterrein met loodsen en bevloeri[illegible] aan het Waaigat gereed zijn, terw[illegible] het geheele werk, Handelskade incl[illegible] dus, binnen 14 maanden klaar mo[illegible] zijn.

Door de aannemersmaatschappij de civiel ingenieur F. K. Huizinga, [illegible] reeds gearriveerd is, met de uitvo[illegible] ring en leiding der werkzaamhed[illegible] belast.

De heer Ir. Huizinga is reeds ja[illegible] werkzaam geweest in Belgie [illegible] Duitschland.

Namens het Bestuur is de heer [illegible] van der Vegt, die ook namens de[illegible] W. I. M. de werkzaamheden leidt [illegible] de Westwerf, belast met de direc[illegible] der werkzaamheden.

Onze beste wenschen bij de [illegible] voering van dit groote werk.

SS. Megantic.

Naar de Heeren Agenten, de firm[illegible] S. E. L. MADURO & SONS ons mede[illegible] deelen, zal de toeristenboot „*Megantic*" welks komst op 16 Februari bepaa[illegible] was, dit jaar zijn aangekondigde [illegible] naar de West-Indiën niet maken.

Welkom.

Met de *Oranje Nassau* wordt [illegible] Holland Woensdag a.s. verwacht [illegible] heer J. H. SPROCKEL, onderwijzer [illegible] de Hendrikschool, en zijne geach[illegible] Familie.

Na een verblijf van ruim anderha[illegible] jaar in het Moederland, gedurend[illegible] welken tijd de Heer Sprockel zic[illegible] voor het examen in de wiskunde h[illegible] voorbereid, en waarvoor hij in D[illegible] cember l.l. schitterend geslaagd [illegible] mogen wij hem binnen enkele dag[illegible] wederom de hand drukken.

De Cur. R. K. Volksbond, waarva[illegible] hij gedurende ruim vier jaar de Voo[illegible] zitter en de ziel was, verheugt [illegible] over zijn terugkomst.

Onze hartelijke welkomstgroet!

Nieuwe Stoomvaartlijn.

Een nieuwe stoomvaartlijn, de „*Sh[illegible] Savill and Albion Company Ltd*" heeft Curaçao in haar vaarplan [illegible] genomen. De eerste boot, het S. *Tamaroa*, groot 12.350 ton, komen[illegible] van Engeland, en met bestemmi[illegible] voor Wellington, Nieuw Zeeland, [illegible] het Panamakanaal, is Maandag [illegible] haven binnen geloopen, Agent [illegible] deze nieuwe lijn is de Curaçaos[illegible] Scheepvaart Maatschappij.

Welkom in onze haven!

Kolonel Francisco de Pinedo.

De „Boletin Comercial" verne[illegible] uit goede bron, dat binnenkort [illegible] groote aviateur Kolonel Francisco [illegible] Pinedo, op zijn vlucht rond de wer[illegible] op Curaçao zal neerdalen.

Herstel van straten.

Onze actieve, nieuwe Directeur [illegible] Openbare Werken, de heer Beauj[illegible] pakt de zaak goed aan.

Reeds is men bezig niet alleen [illegible] Breestraat van Otrabanda te hers[illegible] len, maar ook op Scharloo is me[illegible] bezig troittoirs te maken, terwijl [illegible] wachting van een algeheele ver[illegible] wing en asfalteering, de straat tijd[illegible] hersteld wordt.

In dank ontvangen.

Van de Heeren Agenten G & W DE JONGH enkele mooie reclame-artikelen van de befaamde *Good Year Tubes* en *Tires*.

Van de *Biscuiterie „Le Drapeau"* te Antwerpen, vertegenwoordiger alhier, de Heer J. E. VAN DER MEULEN, een mooi brochuurtje met foto's over de haven van Antwerpen.

Van de *Kamer van Koophandel* te *Amsterdam* de hoogst interessante rede van den Heer E. HELDRING, Voorzitter, bij de intrede van het jaar 1927.

Aan allen onzen beleefden dank!

Nieuwe motorbrandspuit.

Verleden week is gearriveerd de nieuwe motorbrandspuit, vervaardigd in de fabrieken van *Geesink en Zn.* te Weesp. De nieuwe spuit kan 500 Liter water per minuut geven, tot een hoogte van 60 M.

Nieuw lid van den Kol. Raad.

Door H. M. de Koningin is tot Lid van den Kol. Raad benoemd, in plaats van wijlen den Heer Penso, de Heer JOSSY COHEN HENRIQUEZ. Na beëedigd te zijn is hij Maandag l. l. als lid geinstalleerd.

Onze hartelijke gelukwenschen!

Record-Havenbeweging.

Als wij ons niet vergissen, dan heeft de maand Januari van dit jaar het record geslagen met 302 stoomschepen.

Hr. Ms. kruiser „Sumatra" te Curaçao.

Dominé W. J. M. Engelbrechts, aalmoezenier a/b van Hr. Ms. „Sumatra" heeft in het „Handelsblad" een reeks reisbrieven geschreven, over de reis naar de Oost. Een ervan is gewijd aan het verblijf op Curaçao. De enorme belangstelling bij aankomst deed ze gevoelen dat er iets over en weer trilde, nu ze hier kwamen in een stukje van Groot-Nederland.

De briefschrijver is vol waardeering voor hetgeen, vooral in de laatste jaren, door „den Hollandschen ondernemingslust met verstandigen durf" is tot stand gebracht; vol waardeering ook voor de ontvangst, die ze door het Bestuur, de Directie der C. P. I. M. clubs, societeiten en particulieren is bereid, die allen „zich beijverd hebben om die 11 dagen van het verblijf der „Sumatra" op Curaçao zoo onvergetelijk te maken".

Een ding was ze door velen ernstig op het hart gedrukt, n. l.: „zeg het toch in Nederland dat er ieder jaar zoo'n oorlogschip, al is het dan geen „Sumatra" moet komen; 't is zoo goed, 't is zoo noodig vóór 't prestige van ons Vaderland. Nog beter wanneer, zooals in de vroeger dagen, een bepaald schip, desnoods een torpedojager, gestationneerd bleef om geregeld de boven- en benedenwindsche eilanden met Suriname erbij te bezoeken, en alleen reeds door zijn tegenwoordigheid een duidelijk blijk te geven aan de bevolking, die gevaar loopt wat „af te zakken": wij zijn er wel, we denken aan U, en ge kunt op ons rekenen als 't noodig is."

Moge deze wensch in vervulling gaan!

Wijn aan de kippen.

De „Kleinveeteelt" verhaalt het volgend uit de „Figaro":

Laat de kippen wijn drinken! Het schijnt het beste middel te zijn, om ze te doen leggen. Mijnheer Joubert, landbouwleeraar te Fontainebleau heeft 12 kippen genomen van 16 maanden oud. Hij verdeelde ze in twee partijen (koppeltjes) van 6 en gaf aan allen hetzelfde voedsel.

Maar, aan de kippen van 't tweede koppeltje gaf hij bovendien per dag en per kip 1 c.L. wijn.

De eerste koppel, met de doorvoedermethode, heeft gelegd in October 3 eieren, in November 1, in December 0 en in Januari 23.

De tweede: in October 28, in November 57, in December 54, in Januari 57.

„Kleinveeteelt" teekent hierbij aan: Het waren dus overjarige kippen. Het zestal dat 't zonder wijn moest stellen, legde in 4 maanden 27 eieren, het tweede in 't zelfde tijdsverloop 196 eieren. Deze laatsten hadden in die 120 dagen 120×6 c.L. = 720 c.L. = 7,2 L. = 9 flesschen wijn op.

Wanneer alle kippen uit Nederland 1 c.L. wijn per dag kregen, bedroeg dat per kip en per jaar ruim 4 flesschen ot voor 15 millioen kippen (die hebben we thans zeker!) 60 millioen flesschen!

Voor de Franschen zou het te hopen zijn, dat de kippenwereld 't voorbeeld van prof. Joubert en corps ging navolgen. De franc zou in dat geval beter omhoog gaan dan thans het geval is.

Zouden we het met onzen Hollandschen jenever ook niet eens probeeren? De minister klaagt er over, dat de drank-accijns zoo weinig opbrengt (m.a.w. dat de lui niet genoeg drinken). Kan een of ander Kamerlid niet eens een vraag stellen aan den minister of er in die richting niet wat te berekenen is! Schiedammers let op uw saeck!

20.000 Mijlen onder Zee.

Met haar tocht om de wereld van Nieuwediep naar Soerabaja heeft de K XIII de langste niet-begeleide onderzeesche reis volbracht, die tot dusver gemaakt is. Meer dan 20.000 zeemijlen werden afgelegd. Na den eersten tocht door de lucht naar Indië behaalden Nederlanders aldus een nieuwe zegepraal, waarmede de gezagvoerder, de Lt. t. Z. 1e kl. C. G. K. van der Kun en de overige officieren en manschappen geluk mogen worden gewenscht. En niet minder de leider der wetenschappelijke onderzoekingen, een der voornaamste doeleinden van de reis, Dr. ir. Vening Meinesz, de uitvinder der bij deze gelegenheid toegepaste methode om uit zwaartekrachtproeven onder zee gevolgtrekkingen betreffende de aardkorst af te leiden en gegevens te verkrijgen aangaande den ellipsvorm van den evenaar.

De K XIII meet onder water 820 tons; de bemanning bestond uit 4 officieren en 27 onderofficieren en manschappen. Zij vertrok op 27 Mei 1926 en was 196 dagen onderweg. Het grootste deel van dien tijd moesten die mannen leven in een kleine, dikwijls zeer benauwde ruimte, beweging en verkeer missen. Hun volharding en goed humeur niet minder dan hun gezondheid werden op harde proef gesteld, maar zij hebben getoond, dat de Nederlandsche zeevaarder nog over den ouden durf en het traditioneele uithoudingsvermogen beschikt.

Voor wetenschap en verkeer was deze tocht van groote beteekenis. De K XIII was de eerste vreemde duikboot, die met eigen kracht het Panamakanaal doorvoer. Het langste deel van den tocht over zee was dat van Honoloeloe naar Guam (Marianen): 3330 zeemijlen. In de havenplaatsen, die men aandeed, toonden overheden en particulieren de levendigste belangstelling voor de verrichtingen van het scheepje. Te San Francisco, waar de bemanning met een artikel der New-York Times werd begroet, moest Dr. ir. Vening Meinesz op uitnoodiging van de Universiteit van Californië een lezing over zijn waarnemingen houden voor een groot aantal hoogleeraren en te Soerabaja moet hem een geestdriftige ontvangst ten deel zijn gevallen.

Nederland mag zich gelukkig prijzen dat het nog altijd zulke zeevaarders heeft.

Met een kern van zulke mannen kan het Vaderland niet ten onder gaan.

(Neerlandia).

Officieele Berichten.

De militairen M. A. Francisca en C. H. Cannister zijn ontheven van hunne werkzaamstelling bij de politie alhier en J. C. Larmonie en C. Nichelsen zijn benoemd tot tijdelijke agenten van politie 2de klasse.

Aan den heer L. O. Lampe is, op zijn verzoek, eervol ontslag verleend als plaatsvervangend lid van den Voogdijraad op Curaçao en de heer Jac. F. Haayen is als zoodanig benoemd.

De loods M. C. Cadieres is eervol ontheven van de verdere waarneming der functien van Havenmeester en Loods alhier.

Mej. J. Groen is, op haar verzoek, ontheven van de voorloopige aanwijzing om het Hoofd der Wilhemina-school bij tijdelijke afwezigheid of onstentenis te vervangen en Mej. A. N. van Altena, onderwijzeres eerste klasse aan genoemde school is voorloopig als zoodanig aangewezen.

Aan den Gouvernements-geneeskundige op Curaçao W. H. Winkel is, wegens langdurigen onafgebroken dienst, tien maanden verlof naar Nederland verleend.

ALLERLEI.

Onderwijs-cijfers.

„De Standaard" driestart:

Voor een paar weken berekenden wij uit de toen beschikbare cijfers, dat 1 Januari 1926 het aantal leerlingen der bijzondere school tot ongeveer 590.000 was gestegen, waartegenover de openbare school haar leerlingen vermoedelijk tot belangrijk beneden 500.000 zag dalen.

In de Memorie van Antwoord betreffende de Onderwijsbegrooting worden thans de officieele cijfers van 1 Januari 1926 medegedeeld, die voor de bijzondere school nog aanmerkelijk gunstiger zijn:

	Aantal leerl. op 1 Jan. 1924	1925	1926
Openbare school	527.585	500.768	483.992
Bijzondere school	561.618	577.184	592.840

In twee jaar tijds is dus de openbare school 43.000 leerlingen teruggeloopen, en de bijzondere 31.000 leerlingen gestegen.

Had de bijzondere school in 1924 51½ pct. van het aantal leerlingen, in 1926 was het percentage tot 55 gestegen. En de beweging staat nog niet stil: in 1926 werden tot 15 November 147 nieuwe lagere scholen geopend, waarvan 29 voor openbaar onderwijs en 118 voor bijzonder onderwijs.

In een snel tempo beweegt ons onderwijs zich in de richting der leuze: *bijzonder onderwijs regel, openbaar onderwijs aanvulling.*

Daaraan kan het knabbelen aan enkele lijsten met handteekeningen niets veranderen. De volksovertuiging wendt zich almeer van de openbare school af.

De watervoorziening van New-York (stad).

New-York (stad) heeft een reusachtig waterverbruik. Om daarin te kunnen voorzien zijn in de naburige gebergten reservoirs aangelegd, waar het water wordt verzameld, om dan door enorm lange buizen en tunnels naar de stad te worden geleid.

Het grootste van de reservoirs is *Ashokan Reservoir* dat bij aanleg $ 60.000.000 had gekost. Maar nu is gebleken, dat er in de bodem van dien reusachtigen vergaarbak scheuren zijn opgetreden, en wel van zoodanigen aard dat meer dan de helft van den opgevangen watervoorraad door de scheuren wegvloeit. Dat water komt dan wel in New York terecht, doch als rivierwater van den Hudson en niet in de leiding.

Auto-industrie.

Hoe sterk de automobiel-industrie zich heeft ontwikkeld, blijkt uit de volgende cijfers.

De industrie is pas even dertig jaren oud. In 1895 werden in de gansche wereld 4 automobielen gebouwd. (Volgens de officieele statistieken van de Amerikaansche Automobile Chamber of Commerce). In 1925 produceerde de wereld 4,336,754 automobielen (met inbegrip van lastwagens). Van dit aantal nam Detroit 67 pct. voor zijn rekening. En daarvan leverde Ford in zijn eentje meer dan een millioen.

De langste en de kortste straf.

Enkele dagen geleden is door een Spaansche rechtbank een misdadiger voor 33 verschillende vergrijpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 483 jaar. En dan te bedenken, dat dit geen record is! Want in 1893 werd de burgemeester van het Zuid-Spaansche stadje Alba wegens 217 gevallen van vervalsching van openbare stukken (waarop in elk afzonderlijk geval een straf staat van 14 jaar) in totaal tot 3038 jaar gevangenisstraf veroordeeld.

De kortste vrijheidsstraf, waarvan de historie rept, is die welke jaren geleden te Chicago werd opgelegd aan een postbode, die het briefgeheim had geschonden door een brief aan ... zijn vrouw te openen. De rechter zei toen het volgende: „De wetten van de Ver. Staten moeten geëerbiedigd worden, en als ge het briefgeheim schendt, hebt ge de consequenties te dragen. Daarom veroordeel ik u tot 25 seconden gevangenisstraf.' Hierna haalde de rechter plechtig zijn horloge voor den dag en telde de seconden af, waarop de verbaasde gevangene in vrijheid werd gesteld.

BUITENLAND.

ENGELAND.

De Relief Bill aangenomen.

De red. van de Msb. schrijft:

De Roomsch Katholieke „Relief Bill", strekkende tot opheffing van de nog tegen de Katholieken bestaande uitzonderingswetten, is 8 December door 't Lagerhuis aangenomen.

Alvorens zij den koning ter bekrachtiging kan worden voorgelegd, zal zij ook de vuurproef in het hoogerhuis moeten doorstaan. Ofschoon in dit college fanatieke anti-papisten, zooals lord Hugh Cecil, zitting hebben, verwacht men dat het zijn veto niet aan het lagerhuis zal opdringen.

De voornaamste verbodsbepalingen, tot welker opheffing de Commons besloten hebben, zijn:

Het uitoefenen van een Roomsch-Katholieken ritus of ceremonie buiten een voor den eeredienst bestemd gebouw of een particulier huis.

Het in het openbaar verschijnen in het habijt eener orde.

Het vormen van een Roomsch-Katholieke religieuse vereeniging.

Het dienstdoen van een priester in een voor den eeredienst bestemd gebouw met een bel en een toren.

Het houden van boeken van Roomsch-Katholiek ritual.

Het schenken van eigendom aan een abdij of klooster.

Het nalaten van een legaat aan een Roomsch Katholieke orde.

Het binnenkomen van kloosterorden in Engeland.

Alvorens enkele aanteekeningen te wijden aan de gevoerde debatten, willen wij enkele door de „Daily Express" verzamelde commentaren weergeven.

Lord Halifax, de bekende leider van de High Church partij en de behoedzame pleitbezorger van Hereeniging, verklaarde „zeer voldaan" te zijn met de aanneming van het ontwerp. Een andere meening zal wel niemand van dezen ruim-denkenden en edelgezinden man verwacht hebben. Doch ook een groot aantal meer-onvervalschte protestanten schijnt in de zien, dat, terwijl de gevestigde kerk van de opheffing der bepalingen geen enkel nadeel heeft te duchten, een onrecht, dat in strijd is met de Engelsche opvattingen van verdraagzaamheid, uit de wereld is geholpen.

Zoo zeide de Wesleyaansch-Methodistische predikant: „Naar mijn meening is het 't best, grootmoedig te zijn. Hierbij zou ik 't willen laten".

't Woord „grootmoedig" is niet bizonder gelukkig gekozen, maar de predikant meent het ongetwijfeld goed.

Sir Robert Perks, de leider der Nonconformisten, verklaarde in 't geheel niet onthutst te zijn over de aanneming van 't ontwerp, aangezien hij voorstander is van volmaakte godsdienstige gelijkheid.

„Ik vind", vervolgde hij, „dat de menschen, die tegen den maatregel protesteeren, zeer dwaas zijn. Indien optochten met vakvereenigingsbanieren en allerlei twistwekkende emblemen door de straten mogen trekken, dan lijkt het mij dom en onnoodig toe, Roomsch Katholieke processies te verbieden. Ik geloof niet, dat Roomsch Katholieke processies eenigen indruk maken."

Ook dit is waarschijnlijk nogal goed bedoeld. Onze schoonmaakster, die ook Nonconformist, maar erg verdraagzaam is, zei gisteren tenminste ongeveer 't zelfde, en aan haar goede bedoelingen kan niet getwijfeld worden.

Daarentegen is mr. J. A. Kensit, de bekende Churchman, hevig ontdaan.

„Wij zijn bitter teleurgesteld", heeft hij verklaard. „Wij kunnen maar niet begrijpen, dat de oppositie zoó in één gevallen is. Wij vreezen zeer, dat het resultaat zal zijn een invasie (sic!) van de straten door Roomsch Katholieke processies, welke in vele gevallen er op berekend zullen zijn, aanmerkelijk verzet uit te lokken. Ik was deze week in Burton-on-Trent, waar een zeer krachtige motie werd aangenomen door een groote meeting op het stadhuis tegen een Roomsch-Katholieke processie, waarin de Hostie door de straten werd gedragen. Ofschoon zulk een processie onwettig was, werd er toch vergunning toe gegeven, en zoo schijnen de Roomschen hun zin te hebben door gedreven in afwachting van de wijziging der wet. Ik wil den ernst van den stap, welken het lagerhuis genomen heeft, niet overdrijven, maar het staat vast dat de protestanten er veel moeilijkheden en onaangenaamheden van zullen ondervinden."

Een van de meest symphatieke figuren bij de debatten was mr. Dennis Herbert.

Dit conservatieve parlementslid is een steunpilaar van de Church of England, en volgens zijn eigen zeggen, vrij van Anglo-Katholieke tendenzen. Dit heeft hem niet belet het wetsontwerp in te dienen met zijn conservatieven collega, Francis Nicholas Blundell, kamerheer met kap en degen van Z. H. Pius XI. Mr. Herbert was de eerste onderteekenaar van het wetsontwerp. Hij stelde, gesteund door mr. Blundell, onmiddelijk een nieuwe clausule voor, welke beoogde te doen uitkomen, dat de wetswijziging de positie der reformatie en der gevestigde kerk volkomen ongemoeid laat. Aan dit wijs beleid van mr. Herbert is het vermoedelijk te danken, dat de oppositie minder krachtig zou zijn dan men gehoopt had. Toch geeft de „Daily Espress" als haar indruk weer:

„De Relief Bill" werd ingediend als een maatregel van rechtvaardigheid, om onregelmatigheden van onbeduidenden aard te doen verdwijnen, doch hij verwekte onder haar tegenstanders een toenemend vertrouwen en de verdenking, met een papistisch of anglo-katholiek complot te doen te hebben."

In hooge mate belangwekkend waren de debatten niet. De eenige tegenstander van het ontwerp, die met ware anti-katholieke verbittering sprak, was het conservatieve lid Penny. Deze vergeleek de uitzonderingswetten met noodverordeningen, welke in het statuten-boek zijn ingeschreven, opdat men ze gebruiken kan, wanneer men ze noodig heeft. Een volkomen juiste vergelijking, maar uit haar juistheid volgt, dat de katholieken wel degelijk redenen van zeer practischen aard hebben, om intrekking te verlangen van de anti-katholieke wetten, ook al worden die thans nauwelijks toegepast.

„Wij zien", riep mr. Penny uit, „hoe de kerk van Engeland doordrongen wordt van Roomsch-Katholieke praktijken. De geestelijken vervullen de grootsche plichten niet, welke zij bij hun wijding op zich hebben genomen. Rome en de Papisten staan achter dit wetsontwerp!"

Een ijverig, doch een heel wat gematigder bestrijder van 't ontwerp was de procureur-generaal, sir Thomas Inskip, die verscheidene malen 't woord voerde, doch niet als lid van 't kabinet. Nadat hij op eenigszins dubbelzinnige wijze geinsinueerd had, dat het ontwerp (waarvan een onverdacht protestant nog wel de voornaamste indiener was!) misschien voortsproot uit den wensch, het land te bekeeren tot het z. g. oude geloof, door de Reformation settlement van 300 jaren geleden, min of meer in discrediet te brengen, riep hij uit: „Al zou geen andere stem dan de mijne het in dit huis verklaren, ik zeg, dat ik niet bereid ben toe te stemmen in iets, dat de Reformatie in discrediet kan brengen!"

Zeer donquichottig en respectabel natuurlijk, maar toch 'n beetje belachelijk. Er zijn meer dingen van 300 jaren geleden, met inbegrip van Hendrik VIII en Queen Bess, die in discrediet zijn geraakt, — ofschoon misschien niet in zoo hooge mate als de Church of Engeland. Deze kan hoogstens door de aanneming van de Relief Bill iets van haar crediet terugnemen.

De overige uitlatingen van sir Thomas bewogen zich meer op quasi-juridisch terrein. Hij vond tegenover zich zijn onmiddellijken voorganger, sir Henry Hesser, die procureur-generaal was in het labour-kabinet, en die geacht kan worden het Anglo-Katholieke standpunt te vertegenwoordigen,

„Waarom zouden wij beticht worden van sinistere bedoelingen?" vroeg deze, „Wij zijn aan alle tegenwerpingen tegemoet gekomen. Wij hebben een nieuwe clausule gesteld, bepalend dat het ontwerp niet zal ingrijpen in de praktijk van de kerk van Engeland. Men vertelt ons in één adem, dat het een complot is, en dat het ontwerp de positie der Katholieken onaangetast laat. Maar over dit laatste zullen de Katholieken zelven toch wel 't best kunnen oordeelen."

Er werden over verschillende amendementen stemmingen gehouden. De belangrijkste was die, waarbij een voorstel tot handhaving van de kloosterwet van een eeuw geleden werd verworpen met 183 tegen 36 stemmen.

AMERIKA'S INTERVENTIE IN DE REVOLUTIE VAN NICARAGUA.

Er is al heel veel geschreven en geprotesteerd tegen het feit, dat de Regeering van President Coolidge der Ver. Staten hulp gezonden heeft aan President Adolf Diaz van Nicaragua tegen de revolutionnaire pogingen van Sacasa.

In de N. Y. Times van 9 Januari rechtvaardigt en verdedigt President Diaz deze interventie.

Hij schrijft dat zijn houding tegenover de troepen van Sacasa gebaseerd is op hetgeen door de Conservatieven op de vredesconferentie van Corinto, Oct. 18 tot 24, onder de auspiciën van den Amerikaanschen Zaakgelastigde, Mr. Lawrence Dennis gehouden, is besloten. De Conservatieven stelden voor een Constitutioneele reorganizatie van het Bestuur, op den basis van een Conservatieven President waarvoor zij hem als candidaat kozen en een Nationaal Bestuur met deelneming van de Liberalen in alle departementen.

„De Liberalen drongen er op aan, dat ik de macht zou overdragen aan Dr. Sacasa of aan een minderheids-candidaat van hun eigen keuze. Wij konden op dezen eisch niet ingaan, maar waren bereid tot allerlei concessies, zonder echter de uitvoerende macht uit de hand te geven.

Daar de Conservatieven de meerderheid van het volk vormen, en de volledige controle over het land hebben, met uitzondering van een schaarsbewoonde streek aan de Atlantische kust, zouden de Liberalen ongetwijfeld van hun sporadische pogingen hebben afgezien en onze vredesvoorstellen hebben aangenomen, hadden zij de zekerheid niet gehad dat Mexico verdere revoluties zou steunen, waarmede zij op de conferentie dreigden."

De pogingen om de Liberalen voor de Constitutioneele reorganizatie te winnen mislukten en de Conservatieve meerderheid van het Nationaal Congres, gekozen onder het presidentschap van Solorzano, verzocht Diaz het Presidentschap waar te nemen, voor Solorzano, die in Januari 1926 afstand ervan gedaan had, tot het verstrijken van den termijn, einde December 1928.

Daar dit geheel volgens de Centraal-Amerikaansche tractaten geschiedde, werd de regeering van Diaz door de Ver. Staten en de voornaamste naties van Europa, zooals Engeland, Frankrijk, Italië, en Spanje, alsmede door El Salvador en Honduras als de Constitutioneele regeering van Nicaragua erkend. De Liberalen echter brachten Dr. Sacasa naar Puerto Cabezas onder de bescherming van het Mexicaansche gouvernement, dat bijna uitsluitend de fondsen en wapenen en een aanzienlijk contingent van Mexicaansche militaire leiders voor het Sacasa-gouvernement verstrekte.

Zoowel voor Nicaragua als voor de Ver. Staten was de kwestie van de grondwettelijkheid op bevredigende wijze beslecht. De kwestie was de Liberalen te verzoenen, en voortdurend werden deze tot onderhoud en samenwerking uitgenoodigd. Zij gaven echter de voorkeur aan de gewapende hulp van Mexico.

Dit wordt door de Conservatieven als een zware beleediging beschouwd tegen de souvereiniteit, onafhankelijkheid en beste belangen van Nicaragua. Niettegenstaande de tegenovergestelde bewering van Dr. Sacasa en de Liberalen, zouden zij later zeker het werktuig worden van het Mexicaansche Gouvernement, waaraan zij de overwinning te danken zouden hebben.

„Deze gewapende Mexicaansche interventie", zoo gaat Diaz voort, „waarvan het Amerikaansche en Nicaraguaansche Gouvernement de onweerlegbare bewijzen hebben, heeft, zonder tot op heden zijn einddoel bereikt te hebben, een toestand geschapen, waarin het voor mijn Bestuur volstrekt geen vernedering was om te erkennen, dat het de veiligheid van leven en eigendom niet voldoende kon waarborgen.

„Het ligt voor de hand, dat wanneer het Mexicaansche Gouvernement verkiest en gepermiteerd wordt, om in een klein land als het mijne, geld, wapenen en manschappen in te voeren, om een kleine minderheid in staat te stellen oorlog te voeren tegen het constitutioneel Bestuur, dit voor de gevolgen daarvan voor het leven van vreemdelingen binnen zijn gebied, niet kan instaan.

„De Britsche en Italiaansche, zoowel als andere vreemde vertegenwoordigers te Managua waren zoo doordrongen van de logica dezer situatie, dat zij, na door mij te zijn ingelicht omtrent de grenzen onzer middelen ter handhaving van de orde tegen den inval van Mexico, op staanden voet naar het Amerikaansche ministerie gingen, om voorstellen te doen ten behoeve van hun bedreigde landgenooten.

„Deze toestand en de voorkeur van de Conservatieven voor de hulp van Amerika boven de overheersching van Mexico, is de rechtvaardiging van mijn beroep op het Bestuur der Ver. Staten om de noodzakelijke maatregelen te nemen, ter bescherming van het leven en de belangen van Amerikanen en vreemdelingen in Nicaragua, en ter beveiling onzer nationale onafhankelijkheid tegen de Mexicaansche interventie.

„De Conservatieven beseffen dat Nicaragua klein en zwak is. En in moeilijke omstandigheden, zooals thans, zoeken wij op een open en wettelijke wijze de hulp van de Ver. Staten, terwijl onze Liberale tegenstanders de sinistre hulp van Mexico inroepen, in den vorm van troepen van vrijbuiters. Wij voelen dat ons land kapitaal noodig heeft, juist zoools de Ver. Staten 50 jaar geleden Europeesch kapitaal noodig hadden om hun spoorwegen te bouwen. Dat begrijpen wij, en wij vinden dat kapitaal onder gunstige voorwaarden in de Ver. Staten, maar niet in Mexico, dat zelf geheel en al van buitenlandsch kapitaal athankelijk is.

„Wij hebben de medewerking en hulp van buitenlandsche experts en ondernemingen noodig voor onze financieele, economische en cultureele ontwikkeling. Wij doen niet als de Liberalen, en zien voor deze elementen naar Mexico uit, dat nu in een staat van chaos verkeert, maar naar de Ver. Staten, de meest vooraanstaande natie der wereld. Wij hebben in het terugtrekken van de oorlogschepen uit Nicaragua in 1925 en in de Amerikaansche politiek in Cuba, Sto. Domingo, Haiti en elders een concreet bewijs, dat de souvereiniteit en hoogste belangen der kleine Latijnsch-Amerikaansche landen veilig zijn als men in moeilijke omstandigheden het noodig oordeelt de vriendschappelijke hulp van de Ver. Staten in te roepen. Voor het vertrouwen in Mexico hebben wij die gronden niet.

„Ik geloof dat de vooruitzichten op een spoedige en rechtvaardige vrede goed zijn. Natuurlijk is zoo'n vriendschappelijke overeenkomst alleen mogelijk als onze Liberale tegenstanders onder de wapenen, tot het besluit komen dat zij de macht niet kunnen veroveren met de hulp van Mexico.

„Ik kan er bij voegen, dat de meerderheid der Liberalen in het binnenland, die de gevolgen van den burgeroorlog ondervinden en die geen officieele salarissen trekken uit de Mexicaansche fondsen van het Sacasa-gouvernement, ernstig ernaar verlangen.

„Gisteren nog zond ik aan Dr. Sacasa een telegram, onderteekend door een groep Liberalen, dat hun meening daaromtrent te kennen gaf.

„De meeste Liberalen in het binnenland keuren de Mexicaansche interventie af en zijn er voor bevreesd, daar zij beseffen wat de overwinning ervan voor de welvaart, vrijheid, godsdienstvrijheid en toekomstige vooruitgang van Nicaragua zou beteekenen".